

les Manufactures les travaux utiles; dans les Académies les progrès des sciences. Au Barreau il dicte des lois admirables et suggère à tout citoyen ce qui lui est avantageux pour augmenter avec son bonheur particulier la félicité publique qui n'est autre chose que la réunion et l'Assemblée des fortunes privées. — Mais combien plus mémorable ne sera pas parmi nous un si heureux espace de temps! pendant que cette Ame généreuse avec son génie admirable, d'un vol rapide se transporte au delà même de ses heureux États, et s'épande avec une merveilleuse uniformité sur la Grèce opprimée, pénétrée du son horrible des chaînes qui l'entourent et du murmure sourd et lointain des gémissements qu'elle étouffe à la sinistre vue de ses Tirans! — Déjà le despotisme tremble au glorieux nom de Cathérine! déjà l'illustre Esclave peut regarder en face l'oppresseur et lui demander raison des maux qu'il lui fait souffrir: déjà on lui permet l'exercice libre du culte de cette Auguste Religion dont elle adore avec tant de respect les Mystères et qui est le plus solide appui de Votre Trône. — Hé! quelle douce émotion, quels tendres sentiments ne se réveillent pas dans toute la Grèce pour la magnanime Bienfaitrice! Chaque bouch chante ses louanges et fait retentir l'air de leur son! tous les cœurs formes avec élanement les vœux les plus ardens pour la conservation d'une vie si précieuse: des larmes de tendresse coulent de tous les yeux. Hé! qui peut être insensible à cette surabondance à ce deluge de bienfaits si signalés! Qui peut ne pas s'abandonner au sentiment intérieur de la plus tendre reconnaissance! Tous mes concitoyens, Très Auguste Souveraine, depuis le premier jusqu'au dernier, en sentent la force et voudraient à l'envi Vous en faire connaître l'étendue par leurs travaux, s'ils les croyaient dignes de Vous. — En étant pénétré comme eux, moi, peut être le plus téméraire de tous, mais non le moins respectueux, prosterné au pié du Trône je Vous présent ce faible essai de mon art qui n'a d'autre objet que de faire revivre dans sa première pureté et dans son ancienne magnificence la langue des Hérodotes, des Dé-

mosthènes et des Homères. Cette langue divine est tout entière renfermée dans le livre que je dépose à Vos pieds et je crois que c'est la seule entre toutes les langues vivantes et mortes qui soit digne de célébrer Vos merveilleuses entreprises, et celles de l'incomparable Réformateur des Russies dont Vous avez fait ériger dans Petersbourg la Statue Equestre respirant son vaste génie et le Votre sur cette base démesurée que la Nature semble avoir préparée à la reconnoissance publique ; l'on conçus le projet dès que Votre bienfaisance portée à l'excès envers nous, érigea dans le même Siège de l'Empire ce Collège si renommé pour la jeunesse grecque, où sous Vos auspices Souverains elle est élevée et formée aux beaux Arts aux Sciences à la tactique, aux bonnes mœurs, à la Pitié; observant que le progrès des Sciences et des Arts libéraux résulté de la propreté et de l'élégance des Langues, parcequ'à l'énergie et à la pureté des expressions s'appliquent des idées plus vives et plus durables. Non pour la petitesse de l'offrante, mais pour le mérite de son objet ; j'ose espérer de V. M. S. un accueil favorable, d'autant plus qu'elle fait descendre du haut de son rang suprême qui remplit et embrasse tout, et s'abaisse jusqu'aux conditions les plus obscures et passer des plus grandes affaires de l'état aux plus vulgaires, quand elle s'apperçoit que la gloire de la Nation la félicité publique y sont interessées. — Que je m'estimerai heureux, si puis apprendre que j'ai rencontré un seul regard favorable d'une Souveraine qui doit être l'admiration de tous les siècles, bienfaisante, sensible et vertueuse au suprême degré ! Tout rempli des sentiments de respect et d'étonnement dont mon âme est pénétrée, dans l'acte le plus hardi de ma vie, je me glorifie de me prosterner avec la plus profonde révération. — De Vous très gracieuse Souveraine, très humble, très respectueux e très soumis serviteur, Nicolas Glichî.

Καίτοι ἡ γαλλικὴ γλῶσσα εἶναι ἀντιληπτὴ εἰς τοὺς περισσοτέρους ἀναγνώστας τῶν « Ἑπειρ. Χρονικῶν », ἐν τούτοις χάριν τῶν ὀλίγων, τῶν μὴ ἐννοούντων ταύτην, παραθέτομεν ἐν περιλήψει τὴν μετάφρασιν·

« Σεβαστὴ καὶ χαριόβρυτος Αὐτοκράτειρα· ὅλοι οἱ λαοὶ θὰ δια-

τηρήσουν παντοτεινὴν ἀνάμνησιν τῆς εὐτυχοῦς ταύτης ἐποχῆς καθ' ἣν ἡ μεγάλη Σας ψυχὴ ἀπλώνεται ἐπὶ τῶν ἀπεράντων χωρῶν ἃς κατέχετε καὶ εἰς τὰς ὁποίας ἐφαρμόζετε μὲ τόσην ἐτοιμότητα τὰς ἐπιτυχεῖς μεταρρυθμίσεις, ἐξ ὧν πηγάζουν, ὡς ἀπὸ ἀνεξαντλήτου πηγῆς, ἡ παγκόσμιος ἡσυχία, ἡ δόξα καὶ ἡ ἐλευθερία! Αἱ! ὁποία μεγαλειώδης ἰδιοφυΐα!... Ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ θριαμβεύετε! Ἐντὸς τῆς χώρας ἐνθαρρύνετε τὴν Γεωργίαν, εἰς τὰς θαλάσσας ἐνισχύετε τὸ ἐμπόριον. Εἰς τὰ ἐργαστάσια ἐπίσης δρᾶτε ἐπωφελῶς. Εἰς τὰς Ἀκαδημίας ἐπεμβαίνετε διὰ τὴν πρόοδον τῶν ἐπιστημῶν. Εἰς τὰ δικαστήρια ὑπαγορεύετε θαυμασίους νόμους... Καὶ ἐνῶ ἡ γενναιόδωρος ψυχὴ Σας μὲ τὴν πρωτοφανῆ μεγαλοφυΐαν, μὲ ταχὺ πέταγμα μεταφέρεται μακρὰν τῆς εὐτυχοῦς Αὐτοκρατορίας καὶ διαχύνεται μὲ ἀξιοθαύμαστον ὁμοιογένειαν ἐπὶ τῆς ὑποδούλου Ἑλλάδος, ἡ ψυχὴ Σας, λέγω, αἰσθάνεται τὴν τρομερὰν κλαγγὴν τῶν ἀλύσεων, αἱ ὁποῖαι περισφίγγουν τὴν χώραν ταύτην καὶ ἀκούει τὸν ὑπόκωφον καὶ μακρυνὸν γογγυσμὸν καὶ τοὺς στεναγμοὺς τοὺς ὁποίους ἡ Ἑλλὰς καταπνίγει ἐπὶ τῇ ἀπαισίᾳ θεᾷ τῶν Τυράννων της. Ὁ δεσποτισμὸς ἤδη τρέμει εἰς τὸ ἐνδοξὸν ὄνομα τῆς Αἰκατερίνης ἤδη ἡ ἐνδοξὸς Δούλη δύναται νὰ κυττάξῃ κατὰ πρόσωπον τὸν Δυναστην καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ λόγον διὰ τὰ δεινὰ ποῦ ὑποφέρει ἐξ αἰτίας του. Ἢδη τῆς ἐπιτρέπεται ἡ ἐλευθέρᾳ ἐξάσκησις τῆς λατρείας τῆς Σεβασμίας αὐτῆς θρησκείας, ἧς καὶ Αὕτη λατρεύει μὲ τόσην ἀφοσίωσιν τὰ Μυστήρια καὶ ἧτις θρησκεία εἶναι ἡ στερεωτέρα βᾶσις τοῦ Ὑμετέρου Θρόνου. Ὅποια γλυκεῖα συγκίνησις, ὁποῖα τρυφερὰ αἰσθήματα κατακλύζουν τὰς καρδίας ἀπάντων τῶν ἐλλήνων διὰ τὴν μεγάθυμον εὐεργέτιδα! Κάθε στόμα ὑμνεῖ καὶ δοξάζει τὸ ὄνομά Της! Ὅλοι εὐχονται ἀπὸ καρδίας ἵνα ὁ Ὑψιστος σκέπη τὴν πολῦτιμον ὑπαρξίν της! Ποῖος ἠμπορεῖ νὰ μείνῃ ἀσυγκίνητος πρὸ τοσοῦτων εὐεργετημάτων; Ὅλοι οἱ συμπολιταί μου, Μεγαλοπρεπεστάτη Αὐτοκράτειρα, ἀπὸ τὸν πρῶτον ἕως τὸν τελευταῖον, θὰ ἐπεθύμουν δι' ἔργων νὰ ἐκφράσουν τὴν πρὸς Ὑμᾶς εὐγνωμοσύνην των... Μὲ τὰ ἴδια αἰσθήματα ἐμπορούμενος καὶ ἐγὼ ὁ τολμηρότερος, γονυπετῆς πρὸ τῶν ποδῶν Σας, παρουσιάζω τὸ παρὸν ἔργον τῆς τέχνης μου, σκοπὸν ἔχον νὰ κάμῃ ὥστε νὰ ἀναζήσῃ ἡ ἀθάνατος γλῶσσα τῶν Ἡροδότων, τῶν Δημοσθένων καὶ τῶν Ὀμήρων, ἡ μόνη γλῶσσα ἡ ὁποία δύναται νὰ ἀποδώσῃ τὰ θαυμαστὰ ἔργα Σας, ὡς καὶ τοῦ ἀπαραμίλλου ἐκείνου Ἀναμορφωτοῦ τῶν Ρωσσιῶν, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἀνηγεῖρατε ἐν Πετροπόλει τὸ μεγαλειώδες ἐκεῖνο ἔφιππον

ἄγαλμα . . . . . Θὰ λογισθῶ εὐτυχῆς ἂν ἀκούσω ὅτι συνήντησα ἔστω καὶ ἐν βλέμμα εὐμενὲς μιᾶς Αὐτοκρατείας ἢ ὁποία θὰ εἶναι ὁ θαυμασμὸς ὅλων τῶν αἰῶνων . . . . Ἐμπλεως αἰσθημάτων σεβασμοῦ καὶ πλήρης συγκινήσεως διὰ τὸ τολμηρὸν αὐτὸ ἐγχείρημα, τὸ τολμηρότερον τῆς ζωῆς μου, εἶμαι ὑπερήφανος προσπίπτων μὲ τὸ πλεόν βαθὺ σέβας».

Τῆς Ὑμετέρας Χαριτοβρύτου Μεγαλειότητος ταπεινότατος καὶ ὑπηρετικώτατος δοῦλος Νικόλαος Γλυκὺς».

Ἐπεταὶ ἡ προσφώνησις τοῦ ἰδίου τυπογράφου: «τοῖς φιλολόγοις: Τὸ ἀναγκαῖον καὶ χρήσιμον ἕκάστῳ τῶν φιλομαθῶν τῆς πολυτελοῦς ταύτης βίβλου παρὰ πολλῶν, ὧ φιλιαναγνώσται, πυθόμενος τύποις ἐκδοῦναι ταύτην πολλοῦ ἐφιέμενος τοῦ μέντοι τρόπου ἀπορῶν, ὥκνουν μέχρι τοῦδε τὴν ταύτης ἀναβαλλόμενον ἐπιχείρησιν, ὡς δυσέργιστον πάνυ καὶ πολυδάπανον. Πολλῶν δὲ εἰς τουτὶ τὸ ἔργον προτρεπομένων μοι ἐν λόγῳ μόνον (καίπερ μηδενὸς ὄντος τοῦ συναντιλαδέσθαι μου προθυμηθέντος ἢ συνεργῆσαι ὅπως δήποτε, ἢ ὅλως συνδραμεῖν μοι προαιρεθέντος εἰς τὴν τούτου περαιώσιν), ὄρων δὲ εἰσέτι καὶ τὴν ἐν τῷ ἡμετέρῳ γένει λεξικῶν σπάνιν, ἔκρυνα τέως, παραθεῖς πρῶτον τὰ κατ' ἐμὲ πάντα τῇ ἀνωτάτῃ θείᾳ προνοίᾳ, τοῦ ἔργου καθάψασθαι μεθ' ὅσης εἶχον δυνάμεως καὶ ὡς ἠϋπόρουν. Ὅθεν ὅλον ἐμαυτὸν ὡς ἀπλῶς εἰπεῖν κατηνάλωσα εἰς τὴν τῆς βίβλου τύπωσιν, συναντήσας δαπάνη οὐ τῇ τυχούσῃ, οὐδὲ μικρᾷ ἀλλὰ πολλῇ καὶ μεγάλῃ καὶ ἀνεικάστῳ, προσομιλήσας δὲ καὶ μόχθοις καὶ ἰδρῶσιν οὐκ ὀλίγοις καὶ ἅμα συνελὼν εἶπω μηδενὸς τό γ' ἐπ' ἐμοὶ τῶν ἀνηκόντων αὐτῇ φεισάμενος, εἰς τὸ κοινωφελὲς ὑμῶν ἀφορῶν. Χάρις δὲ τῷ ἐν Ὑψίστοις ἀγίῳ Θεῷ τῷ ἐνισχύσαντι τὴν ἐμὴν ἀσθένειαν καὶ εὐοδώσαντί με ἐκτελέσαι καὶ περαιῶσαι τοιοῦτον καὶ τηλικούτον ἔργον ἐπίπονον καὶ πολύμοχθον, μὴ τυχῶν τὸ παράπαν συνδρομῆς τινος, ἢ ἄλλης οἰασδήποτε ἀνθρωπίνης βοηθείας. Προσφέρω τοιγαροῦν ὑμῖν, ὦ παῖδες Ἑλλήνων, τὴν ἀξιόλογον ταύτην καὶ ἀξιάγαστον βίβλον, τὴν ἐπιπόνως μὲν ἐπεξεργασθεῖσαν, φιλοπονηθεῖσάν τε καὶ ἀνακαινισθεῖσαν καὶ ἔστιν ὅπου παρενθέσει παμπόλλων λέξεων, τοῖς ἀστερίσκοις σεσημειωμένων, πλουτισθεῖσαν καὶ διορθώσεσι ταῖς ἐνδεχομέναις, ὡς εἰκός, κοσμηθεῖσάν τε καὶ καλλωπισθεῖσαν, εἰ καὶ τὸ τοῦ καιροῦ κατεπεῖγον καὶ βίαιον, καὶ μὴν καὶ ἡ στέρησις τῶν ἐξ ὧν αὐτὴν ὁ Βαρῖνος συνελέξατο συγγραφέων, τὸ ἀκριβὲς καὶ ὅλως ἀνεπίληπτον τῆς διορθώσεως οὐ συνεχώρησαν. Ὑμεῖς δὲ προσφιλῶς ἅμα τε καὶ ἀσμένως, λέγω δὲ καὶ προ-

θύμως δέξασθε αὐτὴν ὡς πολλοῦ γε ἀξίαν οὔσαν καὶ χρησιμεύουσαν καὶ ὠφελείας μεγίστης παρεκτικὴν καὶ ὡς μόνην δυναμένην πλουτίσαι ὑμᾶς ἐκ τῶν ἀκενώτων αὐτῆς θησαυρῶν σοφίσει καὶ τελεωτέρως ἀπεργάσασθαι διὰ τῶν ὧν αὐτὴ παρεγγυᾶται ὑμῖν πολυειδῶν τε καὶ πολυσχιδῶν καὶ ποικίλων γραμμάτων. Περιέχει γὰρ ἐν ἑαυτῇ οὐ μόνον πασῶν τῶν λέξεων ἑρμηνεῖαν ἀλλὰ καὶ ποιητῶν καὶ ρητόρων ἐξήγησιν καὶ διάνοιαν, καὶ οὐ λεξικὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ πάσης τῆς Ἑλλάδος φωνῆς ὑπομνήματα ἀναγκαιότατα τοῖς πρὸς τὰ γράμματα προσέχειν βουλομένοις. Ἐγὼ μὲν οὖν, ὦ ἀγαπητοί, τοιοῦτον θησαυρὸν πολύτιμον καὶ ἀδαπάνητον ἀνευρών, οὐ κρυπτόν εἶναι παρ' ἐμοί, οὐδὲ ἀφανῆ ὅλως ἠνεχόμεν, ἀλλὰ φανερωῶσαι ὑμῖν τοῦτον διὰ τῶν ἐμῶν τύπων ἐσπούδασα, οἰκείοις ἀναλώμασι καὶ ἀγαθῇ προαιρέσει, μετόχους ὑμᾶς ποιῆσαι τούτου βουλόμενος. Ὡς δὲ ἐγὼ πολλὰ καμῶν ἐκοπίασα εἰς τὴν τούτου ἀνεύρεσιν καὶ φανέρωσιν, εἰς τὴν τῆς Βίβλου φημί ταύτης ἔκδοσιν, οὕτω καὶ ὑμεῖς μὴ ὀλιγωροῦντες, μηδὲ ἀμελοῦντες, μὴ ἄλλη τινὶ προφάσει προφασιζόμενοι ἢ χρημάτων φειδόμενοι, κατοκνοῦντες φανείητε εἰς τὴν ταύτης κτήσιν, ἀλλὰ τοῦναντίον διάπυροι ἐρασταὶ καὶ σπουδαῖοι γένοισθε ταύτης, μᾶλλον δὲ ἐν προθυμίᾳ ψυχῆς καὶ σπουδῇ τε τὰ πάντα δόντες ταύτην καὶ μόνην κτήσασθε, δι' ἃ ἔφθην εἰπὼν ὑμῖν ἀνωτέρω, ἀποδεχόμενοι πρὸς ταῦτα καὶ τὸ κατ' ἐμὲ πρόθυμον, τὸ εὐπροαίρετον, τὸ κοινωνικόν, τὸ εὐμετάδοτον, τὸν διακαῆ δὲ σύντονον τῆς καρδίας μου ζῆλον, τῆς ἀνιχνευούσης ὁδοῦς ποικίλας καὶ ἀνευρισκούσης παντοίους τρόπους, τοὺς συντείνοντας εἰς τὴν τοῦ ἡμετέρου Γένους ὄνησίν τε καὶ λυσιτέλειαν. Ἐπεριδόμενοι τοίνυν τῷ νῦν πολυτελεῖ λεξικῷ τοῦ Βαρίνου, εὐδοκιμεῖτε εὐτυχῶς ἐν τοῖς μαθήμασι τῶν προγόνων ἡμῶν τὴν κατὰ τὰς ἐπιστήμας ζηλοῦντες ἐπίδοσιν. Οἱ γὰρ ἡμέτεροι πάσης σοφίας καὶ ἐπιστήμης οὐχ εὐρεταὶ μόνον ὑπῆρξαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τέλος αὐτὰς ἠγαγον, ὧν καὶ ὑμᾶς μιμητὰς γενέσθαι προσήκει καὶ τὸν ἐμπεφυκότα ὑμῖν τῆς σοφίας σπινθῆρα ἀναζωπυρεῖν. Ἐγὼ δὲ Ἕλληνας ὧν, διὰ τὸ ὁμογενὲς καὶ ὁμόφυλον, ἅμα δὲ καὶ φιλέλλην καὶ πρὸς πολλῶν ἄλλων χρησίμων ἔκδοσιν πρόθυμον ἑμαυτὸν ὑπισχνοῦμαι. Ἐρωσθε. ὁ ἀγαπητὸς ὑμῶν ὁμογενὴς καὶ ὁμόφυλος Νικόλαος Γλυκὸς ὁ τυπογράφος.

- 1779 238. Δόγοι ψυχωφελεῖς μετατύπωσις
 239. Μαργαρίται τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν ὁμ.
 240. Μηνιαῖον Ἰανουαρίου ὁμ.

241. ὁμ. Φεβρουαρίου μετατύπωσις
 242. ὁμ. Σεπτεμβρίου ὁμ.
 243. ὁμ. Νοεμβρίου ὁμ.
 244. Νέον Ἐπιστολάριον ὁμ.
 245. Πραγματεία περὶ Παίδων ἀγωγῆς τυπωθεῖσα δαπάνη τοῦ ἐκ Μοσχολόλεως πραγματευτοῦ κ. Θεοδώρου Ε. Γκίκου.
 246. Σύνοψις ἀνατύπωσις
 247. Τυπικὴ¹ σὺν Θεῷ διατάξις ὁμ.
 248. Ὁρολόγιον τὸ μέγα ἀνατύπωσις.
 249. Ἀκολουθία τῆς ὁσίας Ματρώνης² τῆς Χιοπολίτιδος, νεωστὶ τυπωθεῖσα.
 250. Ἀκολουθία τοῦ Ἀναγνώστου ἀνατύπωσις.
 251. Βίβλος καλουμένη Καλοκαιρινὴ »
 252. Διάλογος τοῦ ἐν ἁγ. Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου, Ἀρχιεπ. Κέρφρω, μετὰ τινος ἑβραίου Ἐρβάν ὀνομαζομένου, ὠφελιμότατον εἰς κάθε χριστιανὸν ὁποῦ ἐπιτηδεύεται νὰ καταχάσῃ ταῖς φλυαρίαις καὶ μάταιαις γνῶμαις τῶν ἀνοήτων ἑβραίων κλπ.
 253. Ἐγκυκλοπαίδεια³ Φιλολογικὴ εἰς τέσσαρας τόμους διηρημένη συναρμονισθεῖσα μὲν ποτε ὑπὸ τοῦ ἐλλογιμωτάτου ἑλληνοδιδασκάλου Ἰωάννου Πατούσα, νῦν ἐπιμελέστερον τυπωθεῖσα κλπ. (τόμοι 4 σελ. ἐν ὄλφ 1796).
 254. Εἰρημολόγιον σὺν Θεῷ Ἀγίῳ ἀνατύπωσις
 255. Ἐπίσκεψις Πνευματικῆ »
 256. Ἐρμηνεία εἰς τὸ τέταρτον τῆς τοῦ Θεοδ. Γαζῆ Γραμματικῆς.
 1780 257. Ἡ Βοσκοπούλα ἀνατύπωσις
 258. Ἡρωδιανοῦ τῆς μετὰ Μάρκον Βασιλείας Ἱστοριῶν βιβλία ὀκτὼ νῦν πρῶτον δημοσιευθεῖσαι.
 259. Ἡ Χρηστοθήθεια.
 260. Θεῖον καὶ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἀνατύπωσις
 261. Θεοτοκάριον ὁμ.
 262. Θησαυρὸς Δαμασκηνοῦ κλπ. ὁμ.

1) Μαρκ. Βιβλ. 43 C 83.

2) Μαρκ. Βιβλ. 4 D 50.

3) Μαρκ. Βιβλ. 133 D 160-163. Ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ἐν ἔτει 1690, συγγραφεῖσα παρὰ τοῦ Ἰωάννου Πατούσα, φιλοσοφίας καὶ ἱερᾶς θεολογίας διδασκάλου, καὶ τοῦ ἐν ταῖς κλειναῖς Ἐνεταῖς Φλαγγινιανοῦ Ἑλληνομουσειοῦ Γυμνασιάρχου. Ἡ δευτέρα ἐκδοσις τῷ 1744 παρ' Ἀντωνίῳ τῷ Βόρτολι καὶ ἡ τρίτη παρὰ Ν. Σάρῳ ἐν ἔτει 1778.

263. Ἱαματικὴ Χάρις ἀνατύπωσις
 264. Ἱεροδιακονικὸν ὄμ.
 265. Μηναιὸν Ἀπριλίου ὄμ.
 266. Νέος Παράδεισος ὄμ.
 267. Νοθεσίαι εἰς τὸν λαόν, ἐκ τῆς Γαλλικῆς εἰς τὴν Ἱταλικὴν καὶ νῦν εἰς τὴν ἀπλήν τῶν Ἑλλήνων φράσιν ὑπὸ Γεωργίου Βεντότη· νῦν πρῶτον ἐκδοθεῖσαι. Τόμοι 2.
 268. Πατερικὸν τοῦ Γρηγορίου Πάπα Ρώμης.
 269. Προσκυνητάριον τῆς Βασιλικῆς Μονῆς ἁγίας Λαύρας.
 270. Ψαλτήριον Προφητ. Δαβὶδ ἀνατύπωσις.
 271. Αἱ θεῖαι Λειτουργίαι τῶν Προηγιασμένων. ἀνατύπωσις.
 272. Ταμείον Ὁρθοδοξίας¹ συντεθὲν ὑπὸ τοῦ Πανιερωτάτου καὶ ἔλλογιμωτάτου Ἐπισκόπου Καμπανίας Κου Θεοφίλου τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων, οὗ καὶ τοῖς ἀναλώμασι νῦν πρῶτον εἰς τύπον ἐξεδόθη.
 Τοῦ κειμένου προτάσσεται ἡ προσφώνησις τοῦ Ἀθανασίου Ἱερομονάχου τοῦ Παρίου καὶ ἐπίγραμμα τοῦ ἰδίου «Θέσκελε ἀνδρῶν, Φάντατε πᾶσιν Ἰράρχα Θεοῖο=Γοῦνε γέης Κλεινῆς Ἰωαννίνων κλπ. Καὶ τρία ἐπιγράμματα Ἡρωελεγεῖον, Ἰαμβικὸν καὶ Σαπφικὸν πρὸς τὸν αὐτὸν ἀρχιερέα τοῦ Ἀναστασίου Καμπίτου τοῦ ἐκ Ναούσης. Τέλος δὲ ἐπίγραμμα τοῦ Σταματίου Μπεκελλίδου πρὸς τὸν «Θεόφιλον», ἐν Βερροῖα ἐπιδημήσαντα ἀψογ'. Ἀπριλίω.

*αῖ Αρχιθύτης Θεόφιλος δ' ἄμμη πάρεστιν, ἱρὸς φῶς,
 Μητρός τ' ἀφ' ἱερῆς ἑξαρχος, ὅς σοφίη
 Ἐκπάγλως φαίνει δὴ ἀστήρ ὕσσα ἄριστος
 Ἰωαννίνων λείριον ἐκγεγαδὸς κλπ.»*

- 1780 273. Ψαλτήριον προφ. Δαβὶδ ἀνατύπωσις.
 1781 274. Αἱ θεῖαι Λειτουργίαι τῶν Προηγιασμένων ὄμ.
 275. Ἀκολουθία² τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς Διονυσίου.
 276. Βιβλίον ἱστορικόν³ ἀνατύπωσις. Μὲ πρόλογον Ἀποστόλου Τζιγαρᾶ ἴδε ὑποσημ. ἀρ. 104.
 277. Γαδάρου καὶ ἀλουποῦς⁴ διήγησις ὠραία.
 278. Διδαχαὶ εἰς τὴν ἁγ. καὶ Μεγ. Τεσσαρακοστήν.

1) Μαρκ. Βιβλ. 44 C 53.
 2) Μαρκ. Βιβλ. 4 D 51.
 3) Μαρκ. Βιβλ. 160 D 29.
 4) Μαρκ. Βιβλ. Misc. 1952.

279. Ἐκλογή τοῦ Ψαλτηρίου ἀνατύπωσις.
 280. Ἐπιστολάριον δμ.
 281. Ἐπιτομή Γραμματικῆς.
 282. Εὐχαὶ τοῦ Λυχνικοῦ¹ καὶ τοῦ ὄρθρου.
 283. Ἡ ἀληθοῦς Πολιτικὴ, μετάφρ. ἐκ τῆς Γαλλικῆς νῦν πρῶτον τυπωθεῖσα. Ἐνετίησιν ἀσπα². 1781.

Τοῦ κειμένου προτιάσσεται² ἡ κάτωθι εἶδησις ὀφειλομένη πιθανῶς εἰς τὸν τυπογράφον Γλυκύν, ὅστις καθ' ἡμᾶς εἶναι καὶ ὁ μεταφραστής:

Πρὸς τοὺς ἀναγνώστας: ἡ μεγάλη καὶ φλογερὰ δίψα, τὴν ὁποῖαν ἤθελεν ἔχει τις, ἵνα μάθῃ βεβαίως μίαν κεκρυμμένην ἀλήθειαν εἰς αὐτόν, γίνεται πολλάκις μέγιστη γνῶσις καὶ εὐχαριστία πολλῶν ἄλλων, οἱ ὅποιοι ἢ διατὶ οὐδεμίαν ἔχουσι τὴν δίψαν αὐτῆς, διὰ τοῦτο ἀπὸ τὰ καθαρὰ καὶ πότιμα αὐτῆς ὕδατα δὲν πίνουσιν, ἢ διατὶ τὴν ταύτης ἠδύτητα καὶ δρόσον παντελῶς ἀγνοοῦσιν· αὐτὸ τοῦτο κατ' ἀλήθειαν συνέβη εἰς ἐμέ. Τῶν ὁμογενῶν τις ἀνὴρ ἔντιμος, οὐχ ἦτον εὐσεβὴς καὶ ὀρθόδοξος τὰ ἦθη καὶ τὴν πίστιν, ἢ φιλομαθὴς καὶ σπουδαῖος τὴν προαίρεσιν καὶ γνώμην καὶ τὴν τάξιν ἔμπορος, τὸ ἀνὰ χεῖρας βιβλιάριον ἀναγινώσκει εἰς γαλλικὴν διάλεκτον καὶ δι' ἄλλας μὲν αἰτίας, ὅχι ὀλιγώτερον ὅμως διὰ τὰς πυκνάς τε καὶ ἀλλεπαλλήλους φροντίδας τῆς αὐτοῦ πραγματείας, μὴ δυνάμενος ἵνα μετ' ἀκριβείας ἐννοῇ τοῦτο, οὐδ' ἵνα καταλάβῃ ἐντελέστατα, τίς ποτε ἄρα ἐστὶν εἰς τὴν ἑαυτῆς φύσιν ἢ τοσοῦτω πολυθρύλλητος καὶ ὀφελιμος πολιτικῆ, παρεκίνησέ με ἵνα ἀναγνοὺς μεταφράσω τοῦτο εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς κοινὴν διάλεκτον· ἴν' εὖν ἐγὼ τὴν φλόγα τῆς τούτου μεγάλης δίψης κατασβέσω, φίλος καὶ ἀληθὴς καὶ ἄδολος ὁ ἀνὴρ καὶ ἑμαυτὸν τῇ θεωρίᾳ τῆς πολιτικῆς, ἦτοι ταῖς ταύτης ἀρχαῖς καὶ βάσαισιν, ὡς ἄλλοις ποτιμωτάτοις τῶν ὑδάτων καταδροσίω, ἀναγινώσκων τοῦτο, μετ' ἐρεῦνης περιειργαζόμεν, ὅ,τι ποτὲ οἱ τε τοῦ καθ' ἡμᾶς αἰῶνος καὶ οἱ τοῦ πρόπαλαι σοφοὶ περὶ πολιτικῆς φρονοῦσι· καὶ δὴ εὐρών, ὅτι σοφῶς, σαφῶς ἅμα καὶ συντόμως τὴν ταύτης φύσιν οὗτοι ἐρμηνεύουσιν, συλλογιζόμενος εἶπον κατ' ἑμαυτόν, τάχα ὀλιγώτερον ἤθελον ὀφελήσω τοὺς ἀναγινώσκοντας, ἂν τὴν σοφὴν, σαφῆ καὶ σύντομον ταύτην ἔκθεσιν καὶ ἐρμηνείαν τῆς πολιτικῆς

1) Μαρκ. Βιβλ. 4 D 52.

2) Τὸν προλογισμὸν τοῦτον ὀφείλομεν εἰς τὴν εὐγενῆ προθυμίαν τοῦ ἐν Τεργέστη ἐλλογίμου Κου Πασχάλη, Ἡπειρώτου, ὅστις ἀντέγραψε τοῦτον ἐκ τοῦ παρὰ τῆ Βιβλ. τῆς Κοινότητος εὐρισκομένου ἀντιτύπου.

προθήσω, ἢ ὁ τοῦ βιβλιαρίου τούτου συγγραφεύς; μόνον ἄρα τὸ φίλτατον ἐμοὶ τῶν Ἑλλήνων γένος, πρέπει ἵνα ἀγνοῇ μίαν τοιαύτην σοφὴν καὶ ὠφέλιμον διδασκαλίαν, διότι πάσης ἀρχῆς καὶ ἀξιώματος στερεῖται; ἢ μόνον τοῦτο πρὸ πάντων πρέπει, ἵνα γινώσκῃ τοὺς κανόνας καὶ τὰ ἀξιώματα, τοὺς ὁποίους ὄχι μόνον οἱ τούτου προπάτορες ἐξ ἰδίας αὐτῶν διανοίας, ὡς ἄριστα ἐπινοήσαντες καὶ σοφώτατα συγγράψαντες, ἀπασὶ τοῖς μεταγενεστέροις σοφοῖς τε καὶ βασιλεῦσι παρέδωκαν, ἀλλὰ καὶ οἱ αὐτοῦ Βασιλεῖς, τοσοῦτον εἰδωλολάτραι, ὅσοι καὶ εὐσεβεῖς, διὰ μέσου τούτων ἔθνη, φυλὰς καὶ γένη ἀναρίθμητα, ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἰδίαν χεῖρα ὑπάγοντες, ὡς ἦν δυνατὸν αὐτοῖς, ταῦτα πάντα σοφῶς καὶ δικαίως διὰ ταύτης ἐκυβέρνων, πάντες οὗτοι πρὸ πάντων ἔπρεπε, ἵνα γινώσκουσι ταύτην, ὡς φυσικοὶ κληρονόμοι καὶ ἀληθεῖς διάδοχοι παντὸς πλούτου καὶ περιουσίας τῶν ἰδίων τους προπατόρων, καὶ ἂν τῆς ἱκανῆς καὶ ἀναγκαίας ὕλης, διὰ μέσου τῆς ὁποίας ἤθελον δύνωνται οὗτοι, ἵνα ἅπαντα τὰ ταύτης μέρη βάλωσιν εἰς ἔργον, κατὰ τὸ παρὸν πάντῃ πάντως ἀποροῦσιν, ὅμως αὕτη εἶναι τοσοῦτον ἱκανή, καὶ εἰς τὰς αὐτῶν ὀπωσοῦν ποινὰς, ἀγκαλὰ καὶ κἄνω μικρὰς, καὶ εἰς τὰς εἰδικὰς ὑποθέσεις καὶ διοικήσεις, δὲν ἤθελεν ὠφελήσῃ τούτους, καθὼς ἤθελε στοχασθῆ τις, παρὰ πολὺ ὀλίγον· ταῦτα τὰ δίκαια καταπέιθοντά με, ὅτι ὄφελος μικρὸν ἢ περιέργειαν ματαίαν δὲν θέλω προξενήσῃ εἰς αὐτό, μεθερμηνεύσας αὐτήν, ὅσον αἰ τῆς μικρᾶς μου διανοίας δυνάμεις συνεχώρουν, σαφῶς εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς κοινήν τε καὶ ἀπλὴν διάλεκτον, προσεθέμην ταύτην, κατ' ἀρχὰς μετὰ καὶ ἄλλων τινῶν σημειωμάτων, ὄχι τοσοῦτον εὐκαταφρονήτων· ἂν ὅμως εἰς τὴν ταύτης ἀληθῆ καὶ σαφῆ μετάφρασιν προσέπεισῃ, τοῦτο οἱ λόγοί τε καὶ πεπαιδευμένοι θέλουσι τὸ ἀποδώσει πάντως εἰς τὴν μεγάλην μου ἀμάθειαν, οὐχὶ ὅμως εἰς τὴν ἔλλειψιν τῆς προαιρέσεώς μου, ὅτι ἐπίτηδες πεποίηκα τοῦτο, ἵνα μὴ τὸ φίλτατόν μοι γένος ὠφελῆται. Ὑγιαίνετε.

*Κρεῖσσον γίνεσθαι λαμπρὸν ἢ γενναῖον
Ἐρετήν, εἰ βούλει εὐγενὴς εἶναι, τίμα.*

781 285. Τὸ θεῖον καὶ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον¹ ἀνατύπωσις.

1) Μαρκ. Βιβλ. 13 C 225.

286. Θησαυρὸς Δαμασκηνοῦ τοῦ Ὑποδιακόνου κλπ. ἀνατύπωσις.
 287. Μηναιὸν Ἰουνίου ὄμ.
 288. ὄμ. Ἰουλίου ὄμ.
 289. ὄμ. Ὀκτωβρίου ὄμ.
 290. Ἀκολουθία Δεκεμβρίου ὄμ.
 291. Σύνοιψις ὄμ.
 292. Τριώδιον ὄμ.
 1782 293. Αἰσώπου τοῦ Φρυγῶς¹ βίος καὶ Μῦθοι ὄμ.
 294. Ἀκολουθία Ἰωάννου τοῦ Ἐρημίτου ὄμ.
 295. Κυριακοδρόμιον.
 296. Βιβλίον καλούμενον Παράδεισος.
 297. Βιβλίον Νέος Θησαυρὸς ἀνατύπωσις.
 298. Γραμματικὴ Κ. Λασκάρεως »
 299. Διδασκαλία Χριστιανικὴ »
 300. Ἐπιστολάριον τοῦ σοφωτάτου Συνεσίου ἐπισκόπου Κυρήνης, ἤδη τύποις ἐκδοθὲν καὶ διορθωθὲν ὑπὸ Ἀνθίμου Βέρα τοῦ Κυπρίου.

Τοῦ κειμένου προτάσσεται ἡ κάτωθι προσφώνησις²:

Τοῖς ἐντευξομένοις εἰδήμοσι πᾶσι καὶ σπουδαίοις, ὅσα ψυχοφελῆ καὶ σωτηριώδη, Νικόλαος Γλυκὺς ὁ τυπογράφος. Τὸ ὄν τὸ ἀνώτατον δὲν ἐδιάταξεν εἰς τὸν ἄνθρωπον χάρισμα μήτε πλέον ὑψηλότατον, μήτε πλέον τίμιον ἀπὸ ἐκεῖνο τοῦ νοός, ἢ σμικροτέρα ταραχὴ ὅπου ἤθελέ ποτε καιροῦ, συνέβη εἰς αὐτόν, μᾶς κάμνει νὰ πέσωμεν ἢ εἰς τὴν νηπιότητα ἢ εἰς μίαν κατάστασιν χειροτέραν τῶν ζώων καὶ μᾶς κατασταίνει ἀναξίους διὰ νὰ τιμήσωμεν τὸν Θεὸν καὶ διὰ νὰ γένωμεν ὠφέλιμοι εἰς τὴν κοινότητα. Δυνάμεθα λοιπὸν νὰ εἰπῶμεν δικαίως ὅτι ὅσον περισσότερο ἓνας ἄνθρωπος εἰξεύρει νὰ μεταχειρίζεται ταῖς δυνάμεις τοῦ νοός του, ἄλλο τόσον αὐτὸς εἶναι ἄξιος διὰ νὰ καλῆται ἄνθρωπος. Διὰ τοῦτο ἕκαστος κατὰ μέρος καὶ ἕξαιρέτως οἱ «ἐπιστήμονες» ἢ ἐκεῖνοι ὅπου ἐπαγγέλλονται εἶναι τοιοῦτοι, χρεωστοῦσι νὰ ἀφιερῶσωσιν ἅπασαν τὴν ἐπιμέλειάν των εἰς τὸ νὰ καλλιεργήσωσι τὴν χρῆσιν τοῦ νοός των καὶ νὰ δοκιμάσωσι τὰς δυνάμεις πόσον δύνανται νὰ ἐκτανθῶσιν· ἢ ὅποια δὲ δοκιμὴ κατ' ἄλλον τρόπον δὲν γίνεται παρὰ μὲ τὴν συνεχῆ ἀνάγνωσιν τῶν γραμματικῶν καὶ Ἱστορικῶν καὶ Φιλοσοφικῶν βιβλίων· στοχαζόμενος τοιγαροῦν καὶ γὰρ ὡς φιλέλληνα, τὸ ἡμέ-

1) Μαρκ. Βιβλ. 105 D 162.

2) Καὶ τὴν προσφώνησιν ταύτην ὀφείλομεν εἰς τὸν αὐτὸν Κον Πασχάλην.

τερον γένος εἶναι ὑστερημένον τοιούτων χρησίμων καὶ ἐπωφείων βιβλίων, δέον ἔκριναι ζήλω θείῳ κινούμενος νὰ δώσω πρὸς τοῖς ἄλλοις εἰς φῶς διὰ τοῦ ἡμετέρου τύπου καὶ τὸ τοῦ ἐλλογίμου καὶ ἐπὶ φιλοσοφία διαβεβημένου Συνεσίου τοῦ Κυρήνης Ἐπισκόπου ἐπιστολάριον ὡς μεγίστην παρέξεται τοῖς τὸν ἐπιστολικὸν χαρακτήρα ἐκπαιδεύεσθαι ἐφιεμένοις τὴν ὠφέλειαν. Διὰ παντὸς ὡς καλῶς οἶδατε, ὦ φιλιαναγνώσται, μὲ κάθε προθυμίαν ἐπάσχησα ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ νὰ κοσμήσω μὲ τὴν τυπογραφίαν μου μὲ τὴν ἔκδοσιν διαφόρων ἀξιολόγων καὶ ἐπιστημονικῶν βιβλίων (οἷα τὰ πρὸ χρόνου ἱκανοῦ τυπωθέντα, ὁ Βαρίνος φημί, τὸ Μέγα Λεξικόν, ἡ μεγάλη Γραμματικὴ, δηλονότι τὸ Ἐτυμολογικόν, τὰ τε περὶ Γενέσεως καὶ φθορᾶς καὶ φυσικῆς ἀκροάσεως κατ' Ἀριστοτέλην τοῦ σοφωτάτου Κορυθαλέως συγγράμματα καὶ ἕτερα οὐκ ὀλίγα ὡς ἐν τῷ καταλόγῳ δηλοῦνται) νὰ λαμπρύνω δι' αὐτῶν ψυχῇ τε καὶ σώματι, μὴ ἀποβλέψας τὸ σύνολον πρὸς τὸ ἐμὸν τέλος, ἀλλὰ πρὸς τὴν ὑμετέραν ὠφέλειαν· εὐχεσθὲ μου τοιγαροῦν παρακαλῶ τῆς προθυμίας οὐ τῆς ἀδυναμίας κατεχόμενοι, Ἕλληνας γὰρ ὄντας διὰ τὸ ὁμογενὲς καὶ ὁμόφυλον, ἅμα δὲ καὶ φιλέλληνας καὶ πρὸς πολλῶν ἄλλων χρησίμων ἔκδοσιν πρόθυμον ἑμαυτὸν ὑμῖν ὑπισχνουμαι. Ἐρρωσθε.

1781 284. Ἐπικομὴ Γραμματικῆς¹ συντεθεισα εἰς χρῆσιν τῶν φιλομαθῶν παρὰ τοῦ Ἐλλογιμωτάτου καὶ Ἀρίστου ἀνδρὸς Κυρίου Κυρίου Σουγδουρῆ καὶ νῦν τρίτον² τύποις ἐκδοθεῖσα, ἦτινι καὶ προσετέθη Συνταγματίον περὶ στιγμῆς καὶ ἄλλο περὶ μέτρων ποιητικῶν. Τὰ πάντα μεθ' ὅσης οἷόν τε ἐπιμελείας διορθωθέντα. Ἐνετίησι αψπα'. 1781 παρὰ Ν. Γλυκὸν τῷ ἔξ Ἰωαννίνων.

Τοῦ κειμένου προτάσσεται ὁ κάτωθι πρόλογος :

«Τοῖς φιλομαθέσι τῆς Ἑλληνίδος Διαλέκτου Νικόλαος Γλυκὸς ὁ τυπογράφος χαίρειν. Τὰ τῆς γραμματικῆς εἶδη πολλὰ εἰσὶ καὶ διάφορα, ἄλλο μὲν γὰρ τῶν περὶ τῶν αὐτοῦ τοῦ λόγου μερῶν, ἄλλο τὸ περὶ συντάξεως αὐτῶν, καὶ ἄλλο τὸ περὶ ὀρθογραφίας καὶ ἕτερον τὸ περὶ μέτρων ποιητικῶν καὶ τῆς τῶν διχρόνων χρήσεως καὶ εἴ τι ἄλλο πρὸς τούτοις. Περὶ τούτων ἀνεύρηται πολλοὶ τῶν φιλοπόνων ἀνδρῶν γεγραφότες, οἱ μὲν περὶ πολλῶν οἱ δὲ περὶ ὀλίγων τινῶν, τινὲς μόντοι καὶ θεωρητικώτερον ξυνεγράψαντο δυσληπτοτέραν καὶ

1) Μαρκ. Βιβλ. 25 C 162 σχῆμα 8ον σελ. 167.

2) Κατὰ τὸν Legrand ἡ πρώτη ἔκδοσις ἔλαβε χώραν τῷ 1752 καὶ ἡ δευτέρα τῷ 1763.

ἐργωδεστέραν τοῖς φιλομαθέσι τὴν πραγματείαν ἐργασάμενοι. Ἔτεροι δὲ καὶ εἰς μῆκος πολὺ ὀλίγον ἐλθόντες, τὴν ἄλλως τοὺς μαθητιῶντας ἐκδεδαπανηκέναι τὸν χρόνον ἐγένοντο αἴτιοι. Ὁ μέντοι πολυμαθῆς ἐλλόγιμος ἀνὴρ κὺρ Σουγδουρῆς, ὃ τὸ παρὸν συνταγμάτιον πεπονηκώς, οὐδενὶ τούτων προσχών, ἔγνω ἄλλην τινὰ βεβαδηκέναι ὁδόν, εὐμαρεστέραν τε καὶ συντετμημένην τὰ μέγιστα. Συνετάξατο δὲ περὶ τῶν χρεωδεστέρων, περὶ προσωδίας φημί, ἄρθρων τε καὶ ὀνομάτων καὶ ρημάτων καὶ προθέσεων, τὰ λοιπὰ παραλιπὼν τοῖς βουλομένοις ἐρανίζεσθαι ἐν ἑτέροις συγγράμμασιν. Ἔστι μὲν οὖν θαυμάσιος τῶντι ὃ ἀνὴρ καὶ παντὸς λόγου ἄξιος. Παρέλιπε γάρ, ὡς ἔμοιγε δοκεῖ, οὐδὲ ἐν τῶν εἰς ταῦτα τὰ τοῦ λόγου μέρη ἀνηκόντων, κανόσι τε καὶ διαιρέσει καταποικίλας τὴν πραγματείαν καὶ τὸ δὴ θαυμασιώτερον, ὅτι ἐν ὀλίγοις πολλὰ συμπεριεῖληφε καὶ ταῦτα μετὰ σαφηνείας ἀπάσης, εὐρύθμως τε καὶ ἐσκεμμένως τὰ πάντα διαταξάμενος, ὡς μὴ ἀποκάμνειν τοὺς ἀναγινώσκοντας ἀλλ' ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ καὶ οἶον εἰπεῖν ἀπονητὶ καὶ ἀνεπαισθήτως ἐγκρατεῖς γενέσθαι τοῦ ποθουμένου. Τοιαύτης οὖν οὔσης τῆς πραγματείας καὶ παρὰ πολλῶν ἐπιζητουμένης, χρησιμωτάτης τε τὰ μέγιστα τοῖς φιλομαθέσι, ἔκρινα τύποις αὐτὴν ἐκδοῦναι, προσθεὶς ἐπὶ τῷ τέλει δύο τινὰ συνταγμάτια οὐκ ἀπεικότα ἀλλὰ καὶ λίαν συντελοῦντα πρὸς καταρτισμὸν αὐτῆς, ὧν τὸ μὲν πεφιλοπόνηται παρὰ τοῦ Σοφωτάτου Πατριάρχου Κυρίου Σωφρονίου «περὶ στιγμῆς» ἐπιγραφόμενον, τὸ δὲ παρὰ τοῦ ἐπιστημονικωτάτου Ἀνδρὸς Θεοφίλου τοῦ Κορυδαλέως «περὶ ποιητικῆς μεθόδου». Ἐν τῷ περὶ τῶν διαφορῶν μέτρων καὶ περὶ δυνάμεως διχρόνων ἄριστα ἐξηκριβωμένως τε καὶ εὐσυνόπτως διεῖληφε καὶ ἵνα μὴ προσκορῆς γένωμαι, ἔξεστι τῷ βουλομένῳ, ἀναδραμεῖν τῷ πίνακι, ἐν ᾧ δυνήσεται ἀκριβῶς καταμαθεῖν ὅσα καὶ οἷα τῇ παρούσῃ πραγματεία ἐμπεριέχεται.

Πέπεισμαι οὖν ὡς ἀποδεχθήσεται παρ' ὑμῶν μετὰ πάσης τῆς προθυμίας καὶ τῆς προσηκούσης ἀξιοσεβάστου ἀποδοχῆς. Ἐρρωσθε

1782 301. Ἐτυμολογικὸν τὸ Μέγα. Νεωστὶ μετατυπωθὲν μετὰ τῆς ἐν τέλει ἤδη ταχθείσης ἐτυμολογίας τῶν κυριωτέρων ἐπαρχιῶν, χωρῶν, κάστρων κλπ.

302. Ἡ περιγραφή τῆς Ἱερᾶς σεβασμίας Μονῆς τῆς Ὑπερ. Θεοτόκου, τῆς καὶ μέγα ἐχούσης τὸ αἰδέσιμον διὰ τὸν ἱστορήσαντα αὐτὴν ἀπόστολον Λουκᾶν τὸν Εὐαγγελιστήν.

303. Ἱστορία τοῦ Ταγιαπιέρα.

304. Πεντηκοστάριον.
305. Ρούχ ἀφιετλιγῆ κλπ. Βὲ Εὐχολόγιον Κιταπτὰν . . .
(εἶναι μετὰφρασις εἰς τὴν Τουρκικὴν μὲ ἑλληνικοὺς χαρακτῆρας διὰ τὸν ἐν Μ. Ἀσίᾳ Ἑλληνισμόν).
306. Σύνταγμα ἦτοι Χρηστοθήθεια.
307. Ψαλτήριον Δαβίδ.
308. Ψαλτήριον Δαβίδ¹⁾ Πατισσάχ βὲ παγαμπερὶν τεσπιχατλαριλὰν Περαπέρ . . . . Τιούρκ ντιλινὲ τερτζουμὲ ὄλουντοῦ Σιάπηκα Ἐγκιουροῦ Μητροπολιτοῦ Ἀταλλειαλὶ Σεραφείμ Ραχιπιέν.
- 1783 309. Ἐκλόγιον²⁾ Μετατύπωσις.
310. Βιβλίον καλούμενον Χριστοπανηγυρικόν, φιλοπονηθὲν παρὰ τοῦ Ἱεροδιδασκάλου Κου Μακαρίου τοῦ Χριστιανοπούλου τοῦ καὶ Μαριδάκη τοῦ Κρητός, τοῦ τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγ. Ἐκκλ. Ἱεροκήρυκος χρηματίσαντος καὶ ἀφιερωθὲν παρὰ τοῦ τυπογράφου τῆ Αὐτοῦ Παναγιότητι τῷ πρῶν Κων/πόλεως Κω Θεοδοσίῳ, ἀνταδελφῷ τοῦ συγγραφέως. Ἐπιμελεία καὶ σπουδῆ τοῦ Πανιερωτ. Ἀρχιεπ. Σινᾶ ὄρους Κου Κυρίλλου. Νῦν τὸ πρῶτον τυπωθὲν.
311. Βιβλίον πρόχειρον τοῖς πᾶσι περιέχον τὴν τε πρακτικὴν ἀριθμητικὴν ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τὴν λογαριαστικὴν. Ἐπιμελεία καὶ σπουδῆ τοῦ Πανιερωτ. Ἀρχιεπ. Σινᾶ ὄρους Κου Κυρίλλου. Νῦν τὸ πρῶτον τυπωθὲν.
312. Βίος Αἰσώπου τοῦ Φρυγίου »
313. Βιβλίον καλούμενον Θηκαρᾶς »
314. Ἐπιτομὴ τῆς Ἱεροκοσμικῆς Ἱστορίας³⁾ »
315. Ἡ Χρηστοθήθεια μεταγλωττισθεῖσα ὑπὸ Ἀντ. Βυζαντίου »
316. Θεοφράστου τοῦ Σοφωτάτου Ἠθικοὶ χαρακτῆρες εἰκοσιτέσσαρες προσετέθησαν χάριν τῶν φιλομούσων παιδῶν. Νῦν πρῶτον ἐκδοθέντες.
317. Νέον Ἄνθος Χαρίτων. Ἐπιμελεία καὶ σπουδῆ τοῦ Πανιερωτ. Ἀρχιεπ. Σινᾶ ὄρους Κου Κυρίλλου. Νῦν τὸ πρῶτον τυπωθὲν.
318. Πνευματικὴ Κιθάρα ἦτοι λόγοι ψυχοφελεῖς κλπ.
- 1783 319. Μικρὰ Κατήχησις εἰς χρῆσιν τῶν μὴ ἠνωμένων Ἰλλυρικῶν, ἤδη μεταφρασθεῖσα ἀπὸ τῆς Γερμανικῆς εἰς τὴν Ἑλληνορωμαϊκὴν διάλεκτον.
320. Οἱ περὶ Ἱερωσύνης λόγοι τοῦ ἐν Ἀγ. Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, μεταφρασθεῖσαι εἰς κοινὴν διάλεκτον παρὰ

1) Μαρκ. Βιβλ. 127 C 23.

2) Μαρκ. Βιβλ. 119 C 73.

3) Μαρκ. Βιβλ. 154 D 59.

Γρηγορίου ἀρχidiaκόνου¹ ἐπιμελεία καὶ δαπάνη τοῦ ἀρχοντος Κου Ἰωάννου Πιττακοῦ ἐκ Σμύρνης.

321. Σημαθὴ παχιζὲ τουάνμασση γιάνια Σετζηλμὶς μπὶρ γερὶ τζέμ ὀλμοὺς γιαζήλμίστουρ πάζι Μετὶν ὀλάν κλπ. Ὑπὸ Σεραφεὶμ Ροχμπάν Ραχιπτέν, σάπηκα Ἐν Ἀνκαρὰ Μητροπολιτοῦ Ἀταλιαλοῦ.

322. Λεξικὸν Ἰταλικὸν καὶ ρωμαϊκὸν ἀπλοῦν (vocabolario Italiano e greco volgare). Πρόχειρον καὶ ὠφελιμώτατον εἰς τὸ νὰ μάθῃ ὅστις ἐπιθυμᾷ μὲ εὐκολίαν ἐκείνην τὴν γλῶσσαν ὅπου ἀπὸ αὐταῖς ὀρέγεται, περιέχον ἐτι τὴν Κυριακὴν προσευχὴν καὶ ἄλλαις θεομητορικαῖς καὶ ἄλλα τινὰ χρήσιμα. Τυπωθὲν εἰς κοινὴν ὠφέλειαν τοῦ Ρωμαϊκοῦ καὶ Ἰταλικοῦ γένους.

1784 323. Αἰσώπου τοῦ Φρυγὸς Βίος καὶ Μῦθοι. Ἀνατύπωσις.

324. Θεοτοκάριον², Διορθωτὴς Ἐνθιμος Βέρας.

325. Θησαυρὸς τῆς Ἐγκυκλοπαιδικῆς³ Βάσεως τετράγλωσσος μετὰ τῆς τῶν ἐπιθέτων ἐκλογῆς καὶ διττοῦ τῶν λαινικῶν καὶ ἰταλικῶν λέξεων πίνακος ἐκ διαφόρων παλαιῶν καὶ νέων λεξικῶν συναχθεὶς παρὰ Γερασίμου Βλάχου⁴ τοῦ Κρητὸς κλπ. ᾧ νῦν προσετέθη ἡ τε Γαλλικὴ καὶ ἐν ἐκάστη τῶν περιεχομένων ἐν ταύτῃ λέξεων.

326. Λόγοι ψυχωφελεῖς εἰς τὸ σωτήριον πάθος.

327. Μηναιὸν Φεβρουαρίου.

328. ὁμ. Δ/βρίου.

329. Σταχυολογία τεχνολογικὴ κλπ. Ἀνατύπωσις.

330. Ψαλτήριον τῷ Δαβίδ.

1785 331. Ἀνδραγαθειαὶς Μιχαὴλ Βοεβόνδα.

332. Γραμματικὴ Κων. Λασκάρεως.

333. Ἐξομολογητάριον τοπε Ἰστιγφαρὴν ἀζὶμ σιρρὴ ἰτζοῦν κλπ.

334. Ἐρμηνεία εἰς τὸ τέταρτον τῆς τοῦ Θεοδώρου Γαζῆ Γραμματικῆς νεωστὶ ἐκδοθεῖσα δαπάνη τοῦ Τυπογράφου.

335. Ἱερὰ Βίβλος ἡ καλουμένη Ἀποστολικὴ Σαγήνη κλπ.

1785 336. Ἱστορία τοῦ Βασιληᾶ τῆς Σκώτζιας μὲ τὴν ρήγισσαν τῆς Ἰγκλητέρας. ἀνατύπωσις.

337. Νέον ἐπιστολάριον. ὁμ.

1) Τοῦ μετέπειτα Πατριάρχου Κων/πόλεως Γρηγορίου τοῦ Ε', κατὰ Παπαδόπουλον Βρετόν.

2) Μαρκ. Βιβλ. 120 C 41.

3) Ἡ πρώτη ἐκδοσις παρ' Ἀντωνίῳ τῷ Βόρτολι, Ἐνετίησι 1723 (σελ. 671).

4) Τοῦ χρηματίσαντος Μητροπολίτου Φιλαδελφείας 1679 — 85.